

Les sinergies produïdes amb motiu del centenari del naixement a Ripoll del mestre Honorat Vilamanyà aniran donant fruits en el decurs d'aquest 2005; les viles i ciutats on visqué i esmerçà curiosa dedicació, Ripoll, Mataró i Olot, programen variades activitats de celebració. És temps pel reconeixement de la qualitat artística de la seva obra creativa i també per deixà palès el seu profitós pas per moltes agrupacions musicals i pedagògiques.

Músics per la Cobla té com a motiu de satisfacció encapçalar aquestes activitats amb aquest enregistrament que conté tretze de les seves sardanes. Declarem que tot el treball previ de coneixement de la obra de Vilamanyà i del tarannà humà, artístic i patriòtic que la va fer possible, ha estat molt enriquidor. La seva vídua, la senyora Mercè Sala, i els seus fills, fervents dipositaris de vivències i partitures, han estat peces clau en aquest treball.

Les imatges de la portada del llibret corresponen a l'església del Monestir de Santa Maria de Ripoll. A l'esquerra hi trobem la Portalada de l'església mentre que a la dreta hi ha el Penó que un grup de mataronins en feu ofrena a la comtal vila de Ripoll, en motiu de la consagració d'aquesta església, després de les obres de restauració l'any 1893. L'arquitecte J. Puig i Cadafalch fou l'autor del disseny del Penó. Un escaient maridatge entre les dues poblacions estretament lligades a la vida del mestre Vilamanyà.

Agraïm la col·laboració rebuda de l'Ajuntament de la Comtal Vila de Ripoll i del Patronat de Cultura de Mataró per a la realització d'aquest CD.

### Músics per la Cobla

### Inicis

Em dic Honorat Vilamanyà i Serrat. Vaig néixer a Ripoll el 30 de novembre del 1905. Sóc el petit de set germans. Tota la meva vida ha estat un llarg estira-i-arroña amb la meva terra. Una terra que em donà les millors alegries i les pitjors decepcions. La decepció i també la tristesa en adonar-me que, en lloc de sentir-me en un món on es vivia i es promocionava la cultura, m'he trobat envoltat del desagraïment, de la poca estima i cap mena de respecte per als qui en cos i ànima ens hem dedicat a tasques culturals, en el meu cas en la vessant musical. Tot això ha fet que la corda d'unió amb la meva terra, mica en mica, s'hagués anat desfent... perdent la consistència dels seus blens.

La música ha estat la meva passió... i la meva feina. La meva manera de sentir-me viu i de poder viure. Com a compositor, com a intèrpret, com a pedagog... com un tot indissociable en el meu interior.

Les primeres classes de solfeig, quan tenia només sis o set anys, me les va donar un mestre que passava per Ripoll. Allò, però, s'acabà com el rosari de l'aurora,

mentre em tirava els llibres pel cap dient-me que tu no seras mai res en la música. En arribar a casa, el pares em preguntaren perquè plorava; jo els digué que no volia tornà més a solfa fins que en sapigués.

A partir d'aquí, va ser el meu cosí Ramon Serrat, ja consagrat en el món de la música i divuit anys més gran que jo, qui s'encarregà de donar-me les primeres lliçons d'harmonia, contrapunt, fuga i instrumentació; i del meu primer instrument: el violí. Ell fou, també, qui em va fer conèixer el món de la cobla, posant-me al seu costat, al rengle de davant com a segon tenora. Amb només quinze anys el "Narat", que era com em deien familiarment, ja havia fet tots els papers de tenora i de tible.

Un altre dels meus mestres va ser Juli Pons, que durant més de deu anys m'ensenyà piano. Un dels instruments que més servei em va fer per a tocar amb orquestres, per a compondre... i per a les tertúlies musicals a Mataró, ja de gran.

### Toldrà

Els anys vint, durant el meu servei militar, vaig passar

una temporada amb Ramon Serrat, a Terrassa. És en aquella època que faig els primers bolos com a instrumentista al seu costat. En un concert que donarem a Barcelona el cosí em presentà l'Eduard Toldrà. A partir de les classes de violí a casa seva s'inicià una relació que esdevindria llarga i afectuosa. Allà vaig coincidir amb Rafael Ferrer.

Aquell lligam amical amb un dels millors músics de la història de la música catalana arribà a tal punt que un dia, anant a classe, només entrar a casa seva em va enviar a la cuina a escalfar aigua... naixia la seva filla Narcisa.

Una vegada, després d'un concert amb música d'Igor Stravinsky al Palau de la Música de Barcelona, Toldrà em va demanar què m'havia semblat... un concert en el que (alguns) vam acabar xiulant i picant de peus, fent gala de la nostra incondicionalitat wagneriana. Toldrà em va tancar els llibres, em donà unes partitures del compositor de *L'ocell de foc* i m'envià cap a Ripoll, fins que rumiés el que havia fet i m'estudiés les composicions d'Stravinsky. No tot s'acabava amb Beethoven, Brahms o el mateix Wagner.

Amb el temps el mestre Toldrà em va prometre que la primera obra per a orquestra simfònica que escrivís, l'estrenaria al mateix Palau. Anys més tard, el 1956, la llavors Orquestra Municipal de Barcelona, sota la seva direcció, m'estrenava *Gnoms a la Maladeta*, aquell fou el moment més plaent de tota la meua vida artística. I l'única vegada que s'ha interpretat.

### Tasques

A Ripoll l'any 1925, a més de l'Acadèmia Vilamanyà, amb deixebles del meu cosí crearem la cobla Els Serratins. També vam recuperar l'Orfeó de Ripoll que anys enrere havia dirigit Ramon Serrat. Els mestres Nicolau i Llongueres, gent del Palau de la Música... molts es van interessar per la tasca que fèiem. Fins i tot, una de les grans proeses va ser anar a Perpinyà amb sis autocars plens de components de l'Orfeó.

És a Ripoll on escric les primeres sardanes. Amb vint-i-pocs anys, aquests primers intents amb la cobla donen fruit amb títols com: *La primera batallada*, *La Madona ripollesa*, *Les campanes del meu poble...*, pecats de joventut. No serà fins a Camí dels Pirineus



Dirigint la secció infantil de l'Orfeó de Ripoll

que començo a dibuixar un estil més propi. Una bona etapa, la del 32 al 36... amb una producció contínua de sardanes. Entre altres feines també exercia de professor a l'Escola Municipal de Música de Vic.

La Guerra Civil, com passà amb totes les coses d'aquest país, va tancar moltes portes. Representà un parèntesi cultural important. Però la meua condició de músic em portà a agafar la batuta de la Banda de Música de Sanitat de l'Exèrcit de l'Est, formada a Manresa durant la conflicte. Tan bon punt acabada la guerra em caso amb la meua alumna Mercè Sala i creo la Cobla-Orquestra Vilamanyà.

Durant la postguerra, la cultura va ser un signe identitari de resistència. És llavors quan em dedico de ple a signar partitures amb un estil propi ja ben consolidat. Títols com *Vallcebre*, *L'estany estrellat*, *Joguets de fira*, *Ripoll vila comtal*... Aquí el meu nom ja és reconegut gràcies, en bona part, a les interpretacions de la Cobla Barcelona. El seu mític tenora Josep Coll sempre havia demostrat un gran interès en donar a conèixer les meves composicions. Com ho va fer anys més tard Conrad Saló al front de La Principal de La Bisbal.

Però a Ripoll no tot eren flors i violes. Finalment en vaig marxar; cap a Olot, escapant-me d'injustícies i traïdories. La maledida corda que m'unia a tot, mica en mica, anava ressentint-se i perdent la consistència de la joventut. Però, això sí, tenia el suport de tota la meva família que en aquell moment ja era nombrosa. A la parella s'hi havien afegit tres fills: Josep-Antoni, Santiago i Núria.

### Olot

A Olot m'ofereixen la direcció de l'Escola Municipal de Música i de l'Orfeó Popular. Només van ser dos anys, del 50 al 52, però l'embranchida d'una nova vida, un nou ambient, un nou lloc... tot plegat era un bon motiu per a tornar a començar. També fou per a mi la màxima responsabilitat a Ràdio Olot. Durant aquells anys vaig formar una orquestra de cambra amb un cicle de concerts periòdics que interessaren molt als olotins. És en aquest període que més treballa la música coral.

Tot i que no m'en adonava, la corda es continuava tensant. Creia que a Olot agafaria nova força, però les meves conviccions catalanistes no eren ben vistes...



Amb la seva esposa la poetessa Mercè Sala, en una festa a l'Orfeó d'Olot

i vaig aprofitar una bona oferta a Mataró. Altre vegada calia començar de nou. El 1952 m'acomiadava de la capital de la Garrotxa amb un himne per a cor i cobla prou explícit: *Adéu vila d'Olot*.

### Mataró

La Banda Municipal, la Massa Coral i l'Orquestra de la Sala Cabanyes, les classes a l'Escola dels Salesians,

als Escolapis, al Valldeïmia... movent-me a Mataró i també per Arenys i Barcelona... tot per anar fent bullir l'olla mentre vaig viure a la capital del Maresme.

També tenia clientela a casa fins a altes hores de la matinada, gent que volia aprendre a fer soroll amb la guitarra, grups de joves entestats a emular els conjunts de moda del moment. Per a ells m'inventaria un llenguatge musical a base de números i lletres... perquè tota aquella trepa, evidentment, de llegir partitures res de res.

És a partir del 1953, ja visquent a Mataró amb la meva esposa Mercè i els meus fills, que es produí una mena de descans ideològic; com si fos en un lloc de repòs. Amic dels meus companys de feina, aficionat al joc de la botifarra, acompanyat del meu paquet d'*Ideals*... Però conscient de la trista mediocritat en la que, tan jo com altres compositors i músics, hem hagut de viure, privats del reconeixement que la nostra obra podria haver merescut. La corda havia tibada massa. S'havia trencat.

### Es trenca la corda

No em van premiar mai res. La tristesa més gran de la meva vida ha estat aquesta quasi nul·la gratificació moral que he rebut per la meva obra creativa. He intentat fugir de la vulgaritat a la recerca d'un nou estil. -Oh, carai, el mestre Vilamanyà!- Però sempre m'han donat guitzes i m'han deixat de banda.

Ara el meu llegat està gelosament conservat per la meva família. Potser un dia sortirà a la llum i es podrà valorar el que deixo escrit. Del futur depèn que s'em consideri.

**Honorat vilamanyà morí a la clínica platon de Barcelona el dia 29 de desembre de 1963.**

**Quim Rullant i Valls**

El mestre Vilamanyà deixà escrits comentaris sobre les seves composicions; aquest és el cas de les descripcions que apareixen pel que fa a les sardanes: Ripoll vila comtal, L'hereu Ceuta, L'estany estrellat i Evocació marinera. Els altres comentaris que segueixen estan basats en les descripcions que la esposa i els fills del mestre ens han transmès del que els hi explicava a casa:

#### **La Madona ripollesa.** Desembre 1926 (s03)

Basada en el tema dels Goigs de Santa Maria de Ripoll, és un exemple de l'etapa juvenil de Vilamanyà on encara hi traspua l'estil serratià. El tema dels Goigs s'exposa a la melodia central dels llargs a càrrec de la tenora.

#### **Camí dels Pirineus.** ca 1930 (s08)

Descriu una caminada matinal per les muntanyes pirinenques. Noteu els passos ritmats dels baixos amb que s'inicien els curts... uns passos que en un passatge creixent condueixen cap al cim on apareix el tema camperol de la tenora. Els llargs presenten un tema nou, molt líric, contemplatiu de la natura al que segueix la recuperació, en dues repeses, del tema dels curts; la primera sobre el ritmat dels passos del començament de la sardana. El tulti és una re-exposició neta del tema dels llargs. Aquesta sardana obre la transició entre el seu primer estil i el que, ja més personal, ha caracteritzat la seva obra. Vilamanyà ha estat el cantor del Pirineu, vegeu la quantitat de títols amb què evoca la nostra serralada.

#### **El castell de Milany.** 1935 (s10)

El sentiment patriòtic del mestre Vilamanyà el feia extremadament sensible a la contemplació d'aquells llocs on hi podia situar moments històrics cabdals per a la formació de la nació catalana. El Ripollès n'és una àrea ben farcida de llocs emblemàtics. El castell de Milany està situat al municipi de Vallfogona de Ripollès i fou documentat l'any 962. En ocasió d'un aplec de la secció excursionista de l'Orfeó de Ripoll amb la Coblà Els Serratsins, el mestre s'inspirà amb les pedres del castell i les vivències de la gent que hi havia viscut; agafà paper pautat i enmig de l'ambient de la gent que l'envoltava començà a escriure la sardana.

#### **Vallcebre.** Febrer 1945 (s11)

Situem en aquesta sardana l'aparició del segell personal de la música de Vilamanyà: ja hi trobem els passatges fugats i l'ús del contrapunt. La història que explica aquesta sardana és la d'un incident anant a tocar amb la Coblà Vilamanyà al poble de Vallcebre, al Berguedà. S'avarà el taxi amb el que fan el viatge i han de fer temps per a resoldre el problema mecànic. Alguns companys de cobla criden jugant amb els ecos produïts per les valls i fondalades. Més tard ja agafen els instruments i de mica en mica s'animen, un a un i acaben tocant un concert a la natura que ressona més enllà del que els hi arribava la vista. Vilamanyà es queda amb la imatge i la transporta a la partitura.

#### **Ripoll vila comtal.** 1945 (s12)

Aquest poema en forma de sardana narra la visió mitològica d'un passatge de la vida del Comte Guifré el Pelós i els monjos benedictins del Monestir de Ripoll. Ha esdevingut un himne pels ripollesos i té l'intenció de fer pàtria amb la seva música.

En els curts, els tibles i les trompetes amb acords dissonants imiten la tropa que s'acosta al monestir. El fiscorn fa de corn de guerra i les tenores fan el cant guerrer. Els baixos de la cobla interpreten el primer moviment rítmic, imitant el pas dels cavalls. Un toc d'atenció de les trompetes anuncien l'arribada del Comte Guifré. Acaben els curts amb una variació del tema de les tenores, amb els valors allargats, a tall d'himne del Comte, interpretat en aquest cas per tota la cobla.

Els llargs comencen amb un Kyrie de l'Ofici Solemne, estroncat per l'arribada d'un missatger anunciant la batalla amb els moros a la Vall de Núria, a Nou Creus i a la Vall de Ribes. Davant les notícies, el Comte marxa amb les tropes, formant un gran aldarull a la plaça de davant del Monestir, descrit per un fortíssim de la cobla. Un cant de tenora melangiós representa la tristor de no poder acabar la festa. A mitja marxa vers el camp de batalla, el Comte sent el cant d'uns pastors, representat per un duet de tibles. Els llargs acaben amb un passatge contrapuntístic on s'hi barregen el cant d'enfrontament victoriós, l'himne del Comte Guifré i el cant bucòlic dels pastors.

#### **L'hereu Ceuta.** 1949 (s16)

Dedicada a l'amic Pere Busquets, traginer i sardanista, conegut popularment per "en Ceuta". Vilamanyà en la carta enviada al receptor de la dedicatòria conclou: - Accepteu, doncs, aquesta petita ofrena d'un amic que inspirant-se en la vida dels traginers de muntanya ha pentagramat "L'hereu Ceuta".

Crits d'"arri, arri" (acords dissonants del principi), barrejats amb el so d'escalerincs i picarols. El cap de colla dels traginers xiula la melodia d'una dansa de la festa que ha acabat i que es representa amb un motiu de tenora, flabiol i fiscorn, seguit d'un duet de fiscorns, de tibles i de trompetes. El crescendo de la cobla i el primer fiscorn que sobresurt, representen els crits de l'amo de les mules, a qui els traginers responen amb un "va, va!". Acaba el fiscorn els curts, volent ser el vol d'un tàbac, que al final de l'últim compàs pica el coll d'una mula (acord de tible i tenora).

En els llargs, s'inicia la marxa pel bosc, sentint-se el vol d'insectes i alguna picada. Tres notes dissonants de la tenora i el tible, imiten les esquelles de les vaques, juntament amb el cant d'un ocell, fet pel flabiol. El trombó, mentrestant, interpreta el cant d'un traginer enamorat. Un cop a la feina, dos traginers canten una cançó a la minyona de l'hostal (duet de tenores). Un altre continua cantant la melodia de la festa (el tible). El crescendo de la cobla representa els crits per la càrrega dels pins a les mules. Al fortíssim es resumeixen el tema del cap de colla, la cançó de la minyona, el

vol del borinot i els crits d'“arri, arri!”... a l'arribada a la plaça del poble.

### **L'estany estrellat.** 1949 (s17)

Per a la composició d'aquesta sardana Vilamanyà s'inspirà davant mateix de l'estany de Puigcerdà, a les tres de la matinada, després d'una tempesta. Els curts representen el reflex de les estrelles sobre l'aigua de l'estany en una nit plàcida. L'autor ho descriu en uns curts construïts en forma de cànon amb cinc entrades, en estil fugat, on el tema va passant d'uns instruments als altres. En els llargs hi trobem el murmurí de l'aigua i de les fades saltant per sobre l'estany (picat pianíssimo de tibles i tenores). Els metalls són la foscor i el silenci, que donen pas a la dansa de la reina de les fades (cant de tenora). El solo de flabiol i un moviment de contrapunt entre el cant dels curts i el ball de la reina, dona peu a la gatzara final, on totes la fades s'han afegit a la dansa i a la rialla. Els dos acords darrers ens desperten de la visió de l'estany estrellat. Vilamanyà crea una obra que, sense sortir de l'estructura tradicional de la sardana, aporta una bona quantitat recursos compositius i de combinacions tímbriques que la fan absolutament original i d'una audició que sorprèn.

### **Joguets de fira.** Maig 1951 (s18)

Aquesta sardana és la descripció que Vilamanyà en fa dels jocs dels seus fills, Antoni i Santiago, amb trompetes de juguina i altres instruments, de les seves

entremaliadures que trenquen l'harmonia i el silenci que necessitava l'Honorat per treballar. Crits, plors, gemecs... tot s'inclou en aquesta sardana descriptiva d'una escena de la vida familiar.

La partitura presenta una bona dosi de treball compositiu i d'exigència virtuosística per a els intèrprets. Una situació que en l'extens repertori de les sardanes per a cobla no s'havia donat encara. El tema a tractar d'una banda i l'esperit d'autoexigència de l'altra, així ho demanaven. Musicalment presenta varies cèl·lules motiviques que generen el temes descriptius d'aquesta sardana domèstica. La contesa musical que s'explica es fa ara amb un passatge fugat amb sis entrades d'un tema presentat amb intervals de quinta i a dos compassos de distància, ara amb pujades i baixades cromàtiques que pinten les corredisses de la quitxalla. Més endavant el tema fugat dels curts s'estira i genera un tema nou que omple el començament dels llargs fins que la situació es tensa i els baixos amb un bram trenquen la cridòria infantil. Apareix un tema nou jugarer però contingut fins que tornen a aparèixer les escales cromàtiques engrescadores que ara menen als dos episodis en tutti amb quatre temes contrapuntats. Els llargs es clouen amb una coda molt efectista.

Se sap que quan l'autor va ensenyar la partitura els seus companys de cobla li digueren que hi havia abocat el tinter!. La seva resposta diuen que fou: —això no ho sentireu mai!— La cobla Barcelona, però, l'estrenava a Ripoll el dia 12 de maig de 1951.

### **Passeig de Ronda.** Estiu 1951 (s19)

L'íntima amistat amb el pianista Joan Pedrosa, fill de Sant Feliu de Guíxols, fa que Vilamanyà i tota la seva família passin temporades d'estiu a casa d'ell. De retorn d'una d'aquestes estades amb les corresponents passejades pel camí de ronda, amb les vistes al mar, els pins, les ginesteres i Sant Elm... en surt aquesta descripció musical de les seves impressions.

### **Imatges.** Estiu 1957 (s21)

Fruit d'una altra anada a Sant Feliu de Guíxols. Ara descriu el viatge ple de imatges contrastants durant la tornada cap a Ripoll fins situar-se dins les valls pirinenques. És un exemple dels més clars de l'estil contrapuntístic que utilitza i va depurant amb el temps Honorat Vilamanyà.

### **Vaixell il·luminat.** 1959 (s24)

Aquesta composició la dedicà a la memòria del seu cosí i mestre Ramon Serrat. La Mercè, l'esposa de Vilamanyà, estava una matinada de primavera mirant per la finestra. Per l'horitzó del mar passava un navili engalanat de festa, il·luminat. La Mercè mateixa explica que van començar a imaginar-se el perquè de la gala. Comenten amb el seu marit la bellesa de la visió i amb poc temps, aquell vaixell casual, es converteix en música delicada i preciosa. La frase que hem destacat a la portada del llibret fa referència a aquesta sardana, per a l'interpretació de la qual demanava una delicadesa de matisos ben extrema, la qual justifica

amb una declaració dels seus principis artístics: ...és un deure espiritual per a fugir de la vulgaritat.

### **Evocació marinera.** 1960 (s25)

Ha estat la única obra premiada; obtingué el primer accèssit del Concurs lluro de l'any 1960, organitzat per L'Anella d'or de Mataró.

Comença amb el somni d'un mariner que se sent encisat pels cants d'una sirena, representats pel tible. Els seus companys el desperten amb molta fressa, però ell continua immers en el somni. El principi dels llargs és el paisatge sonor d'una ballada a plaça on el mariner hi veu la seva estimada. En acabar, la crida i li declara el seu amor, tot explicant-li el somni (cant central de la tenora). Ella li contesta i, joiolos del seu amor, se'n tornen a plaça. En el tutti final s'ajunten, contrapuntísticament i en una altra tonalitat, el tema de la ballada i el cant de la tenora.

### **Castellciutat.** 1962 (s28)

És una sardana traumàtica, un pèl dura i trista. Vilamanyà estava malalt, desenganyat. Una època on el mestre estava cansat de tot. És la seva memòria, el record de les seves vivències pirinenques, en forma de testament musical. La penúltima composició, abans de la sardana “Geni”, la darrera rampellada. Recorda les anades amb la seva cobla a la Festa Major de Castellciutat, aquell nucli encastellat ara part del municipi de La Seu d'Urgell.

LES SARDANES

Codi	Títol	Any	Dades complementàries
<b>SARDANES PER A COBLA</b>			
s01	La primera barana	juliol 1926	
s02	Les fonts de Ripoll	1926	També per a veu i piano; lletra d'en Basili Puig i Aguilar
s03	La Madona ripollesa	gener 1927	
s04	Poble Nou	desembre 1927	
s05	Plàcid rierol	1928	Títol inicial: "Les fades del Ter" (També per a veu i piano)
s06	Cançó de mainada	1928	
s07	Les campanes del poble	novembre 1928	
s08	Camí dels Pirineus	ca. 1930	També per a piano
s09	La nostra puntaire	1935	
s10	El castell de Milany	1935	També per a banda
s11	Vallicebre	febrer 1945	També per a piano
s12	Ripoll vila comtal	1945	També per a banda i per a piano
s13	Gentil i Griselda	juny 1946	
s14	Neu fosa	agost 1946	
s15	La Infantaona de Ripoll	desembre 1948	Reversa

Codi	Títol	Any	Dades complementàries
s16	L'hereu Ceuta	1949	
s17	L'estany estrellat	1949	
s18	Joguets de fira	maig 1951	
s19	Passeig de ronda	1951	
s20	Cants heroics	febrer 1953	
s21	Imatges	estiu 1957	
s22	Les fonts d'Argentona	maig 1959	
s23	Rampellada a les "Tres Taules"	maig 1959	
s24	Vaixell il·luminat	1959	
s25	Evocació marinera	1960	1er. Accésit del Concurs Iluro 1960
s26	La reina dels clavells	abril 1962	
s27	El Ferm	1962	Obligada de tenora; amb variacions
s28	Castellciutat	1962	
s29	Geni	1963	Obligada de contrabaix; amb variacions

ALTRES SARDANES PER A COBLA

Gran aplec Els grecs al Maresme	s/d pòstuma
------------------------------------	----------------

per a cinc cobles (esborrany amb dos pentagrames per cobla)  
per a una cobla (esborrany instrumentat de part dels curts)

SARDANA PER A PIANO

Eclèctica	s/d	subtitulada "Sardana de concert"
-----------	-----	----------------------------------

SARDANA PER A COR MIXT I PIANO

Terra nostra	s/d	De la sarsuela del mateix títol (inèdita)
--------------	-----	---

LES OBRES PER A COBLA, DE FORMAT LLIURE

L'hereu Riera	1951
Adéu vila d'Olot	1952
Fulls pirinencs	1962

Glosa per a cobla sobre la melodia popular  
Poema per a cor mixt i cobla  
Suite per a cobla; en quatre temps

HARMONITZACIONS I INSTRUMENTACIONS PER A COBLA

La Bolangera, la Ratolínesa i el ball de Sant Isidre	s/d	Ballet
La dansa de Castelllterçol	s/d	Ballet
Dansa, Corrandà i Ball Cerdà	s/d	Ballet
La dansa d'Arenys de Munt	1950's	Ballet



honorat vilamanya esboçant la sardana "el castell de milanç" durant un aplec celebrat a vallfogona del nipollès (aprox. 1934).



el mestre gaudint del piano.

## els músics de l'enregistrament

La cobla de cambra de catalunya, que ha estat dirigida per

Jesús ventura, ha comptat amb els següents instrumentistes:

<b>flabiol</b>	<b>la madona ripollesa • 1</b>	<b>camí dels pirineus • 2</b>	<b>el castell de milanç • 3</b>	<b>vallcebre • 4</b>	<b>nipoll vila comtal • 5</b>	<b>l'hereu ceuta • 6</b>	<b>l'estany estrellat • 7</b>
<b>tible I</b>	Marcel Sabaté	Isabel Gregori	Josep Llauradó	Marcel Sabaté	Marcel Sabaté	Josep Llauradó	Josep Llauradó
<b>tible II</b>	Joan Barrera	Jordi Feliu	Jordi Feliu	Jordi Feliu	Cristina Porta	Jordi Feliu	Oriol Oller
<b>tenora I</b>	Cristina Porta	Oriol Oller	Oriol Oller	Cristina Porta	Joan Barrera	Oriol Oller	Jordi Feliu
<b>tenora II</b>	Enric Ortí	Enric Ortí	Josep A. Sánchez	Jordi Paulí	Jordi Paulí	Quim Duran	Josep A. Sánchez
<b>trompeta I</b>	Jordi Paulí	Josep A. Sánchez	Quim Duran	Enric Ortí	Enric Ortí	Quim Duran	Quim Duran
<b>trompeta II</b>	Jordi Serrano	Carles Herruz	Carles Herruz	Jordi Serrano	Jordi Pons	Carles Herruz	Roger Santiago
<b>trombó</b>	Jordi Pons	Roger Santiago	Roger Santiago	Jordi Pons	Jordi Serrano	Roger Santiago	Carles Herruz
<b>fiscorn I</b>	Jordi Giménez	Josep M. Guinart	Josep M. Guinart	Jordi Giménez	Jordi Giménez	Josep M. Guinart	Josep M. Guinart
<b>fiscorn II</b>	Francesc J. Rodríguez	Jordi Estartús	Pep Moliner	Francesc J. Rodríguez	Pep Moliner	Pep Moliner	Jordi Estartús
<b>contrabaix</b>	Pep Moliner	Pep Moliner	Jordi Estartús	Pep Moliner	Francesc J. Rodríguez	Jordi Estartús	Pep Moliner
	Tomàs Espanyó	Francesc Saladrigues	Francesc Saladrigues	Tomàs Espanyó	Tomàs Espanyó	Francesc Saladrigues	Francesc Saladrigues
<b>flabiol</b>	<b>joquets de fira • 8</b>	<b>passeig de ronda • 9</b>	<b>imatges • 10</b>	<b>el vaixell il·luminat • 11</b>	<b>evocació marinera • 12</b>	<b>castellciutat • 13</b>	
<b>tible I</b>	Marcel Sabaté	Marcel Sabaté	Isabel Gregori	Marcel Sabaté	Josep Llauradó	Isabel Gregori	
<b>tible II</b>	Joan Barrera	Jordi Vilaró	Jordi Feliu	Jordi Vilaró	Jordi Feliu	Jordi Feliu	
<b>tenora I</b>	Jordi Vilaró	Joan Barrera	Oriol Oller	Joan Barrera	Joan Barrera	Oriol Oller	
<b>tenora II</b>	Quim Duran	Quim Duran	Josep A. Sánchez	Jordi Paulí	Jordi Paulí	Enric Ortí	
<b>trompeta I</b>	Jordi Paulí	Jordi Paulí	Enric Ortí	Quim Duran	Quim Duran	Josep A. Sánchez	
<b>trompeta II</b>	Jordi Pons	Antonio Ortega	Carles Herruz	Jordi Pons	Josep A. Sánchez	Roger Santiago	
<b>trombó</b>	Antonio Ortega	Jordi Pons	Roger Santiago	Antonio Ortega	Carles Herruz	Carles Herruz	
<b>fiscorn I</b>	Jordi Giménez	Jordi Giménez	Josep M. Guinart	Jordi Giménez	Josep M. Guinart	Josep M. Guinart	
<b>fiscorn II</b>	Francesc J. Rodríguez	Pep Moliner	Pep Moliner	Francesc J. Rodríguez	Jordi Estartús	Pep Moliner	
<b>contrabaix</b>	Pep Moliner	Francesc J. Rodríguez	Jordi Estartús	Pep Moliner	Pep Moliner	Jordi Estartús	
	Tomàs Espanyó	Francesc Saladrigues	Francesc Saladrigues	Tomàs Espanyó	Francesc Saladrigues	Francesc Saladrigues	